

رکود حاکم بر بازار صنایع نساجی وارد نیمه دوم سال شده است و همچنان نشانه‌های رونق در آن مشاهده نمی‌گردد. اگرچه مطابق وعده دولت با بسته پیشنهادی خروج از رکود طبیعتاً باید در نیمه دوم سال شاهد رونق نسبی صنایع و علی‌الخصوص صنعت نساجی باشیم و قضاوت در این باره شاید کمی زود باشد اما همچنان رکود به قوت خود باقی است و حداقل تکانه‌های لازم برای حرکت صنعت به چشم نمی‌خورد. این گزاره در مورد صنعت پوشاک جدی‌تر به نظر می‌رسد. صنعتی که نقطه آخر بخشی از زنجیره تولید صنایع نساجی است و در صورت رونق آن به تبع حلقه‌های قبلی آن نیز با رونق مواجه خواهند بود. گذشته از رکود حاکم بر بازار و کاهش شدید قدرت خرید مردم اما عوامل دیگری در حوزه صنعت پوشاک، موجب رکود آن می‌باشد که شاید مهم‌ترین عامل آن را بتوان در واردات و قاچاق این کالای خاص عنوان نمود.

واقعیت این است که هنوز آمار دقیقی از میزان واردات در صنعت پوشاک در دست نیست. فعالان این حوزه هر کدام به زعم خود و مشاهداتی که در بازار پوشاک دارند، عددی را بیان می‌کنند. برخی واردات پوشاک به داخل کشور را ۹۰ درصد، برخی ۸۰ درصد، عده‌ای ۶۰ درصد و بعضی دیگر از تولیدکنندگان نیز میزان واردات پوشاک را ۵۰ درصد عنوان می‌نمایند. البته حجم زیاد واردات و قاچاق در صنعت پوشاک تا حدی قابل درک است. به این جهت که شاید هر یک از افراد این مملکت می‌توانند با اجاره یک مغازه کوچک و مراجعه به کشور دوست و برادر ترکیه، البسه مورد نیاز خود را از آن کشور تهیه و ظرف مدت کمتر از یک هفته بار خود را با هر تعداد و هر تنوعی در محل خود تحویل بگیرند! که صد البته به علت ورود غیرقانونی یا شبه قانونی، آمار از این مقدار واردات جزئی موردی در هیچ کجا ثبت نمی‌گردد و در نهایت اگر این مقدار را در تعداد نامعلوم و حدسی واردکنندگان خرد یا فروشگاه‌داران کوچک ضرب کنیم، تبعاً میزان این واردات، بسیار زیاد می‌شود و این عدد بسیار بزرگ مشمول هیچ نوع عوارضی در مبادی ورودی و گمرکات نگردیده است و شاید مبلغی جزئی البته نسبت به عوارض ورودی، بابت حق الزحمه زیر میز بگیران محترم !! پرداخت شده باشد. اما این موضوع به تنهایی نمی‌تواند عامل این حجم عظیم از واردات حداقل پنجاه درصدی پوشاک به کشور باشد. موضوعی که توجه تشکلهای تخصصی و تولیدکنندگان محترم را می‌توان به آن معطوف کرد در تنوع و تیراژ کالاهای وارداتی است. به تبع تولیدکنندگان کشور از نظر تکنولوژی و کیفیت در تولید پوشاک با تیراژ بالا مشکلی ندارند اما وقتی بحث به تنوع استفاده از پارچه‌های با تنوع مختلف و طرح‌های مختلف و دوخت خاص با اکسسوری‌های متنوع به میان می‌آید؛ نقطه ضعف صنعت پوشاک کشور در آن نمایان می‌گردد. البته عوامل متعددی در پایین بودن توان تولیدکنندگان داخلی به جهت ارائه محصول در تنوع زیاد و تیراژ پایین وجود دارد مانند محدود بودن بازار، عدم بازاریابی صادراتی محصول جهت دستیابی به تیراژهای مقرون به صرفه یا عدم وجود مواد اولیه متنوع و مرغوب یا خرج کار مناسب و ... اما به هر صورت می‌طلبد تا فعالان این حوزه فکر جدی و اساسی برای افزایش توان رقابت‌پذیری تولیدی‌های بسیار زیاد و جزیره‌ای موجود در صنعت پوشاک کشور بنمایند تا شاهد این آمار عجیب و غریب و صد البته غیر مستند در حوزه واردات پوشاک به کشور نباشیم. در این خصوص مطمئناً نمی‌توان روی کمک دولتمردان حساب کرد. چرا که تجربه سالیان گذشته نشان می‌دهد حساب باز کردن روی کمک ایشان حتی در خصوص تسهیل‌سازی در قوانین موجود، آب در هاون کوبیدن است. تنها راه موجود همفکری و همکاری نزدیک بزرگان صنعت پوشاک است که بالاخره باید به این جمع بندی رسیده باشند که باید از توان و همکاری و همیاری جمعی خود استفاده بنمایند تا وعده‌های پوشالی دولت.